

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΙΔ΄.

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ.

—ο—

(Συνήθεια ἴδε προηγ. φυ. 11.)

Συνήθεια ὑπάρχει νὰ τρώῳσι διὰ τῶν χειρῶν οἱ Ἄραβες, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ πιλάφ. Σπανιώτατα πίνουνσι διαρκούντος τοῦ γεύματος· ἂν δὲ τὸ ἔκτακτον τοῦτο συμβῆ, γίνεται πάντοτε μετὰ τὸ πιλάφ. Οἱ ἀληθεῖς Μουσουλμάνοι ὀφείλουσι νὰ διακόψωσι τρίς κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τὴν πόσιν, ὅπως προφέρωσι λέξιν τινὰ προσευχῆς.

Διαρκούσης τῆς βρώσεως δὲν συνεθίζουσι νὰ σπογγίζωνται τὰς χεῖρας, ὧν τοὺς δακτύλους πολλάκις μυζῶσι διὰ τοῦ στόματος. Οἱ δαιτημόνες σπογγίζουσι μόνον τὸ στόμα, ἀλλὰ διὰ τῶν χειρῶν, δι' ὧν ἐπίσης καθαρίζουσι καὶ τὴν ρίνα, τῆς χειρὸς ἐκτελούσης χρέη ρινομάκτρου. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ ἐγείρουσι τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρεύγονται μεγαλοπρεπῶς. Κατὰ τὴν βρῶσιν δὲν λαλοῦσι ποσῶς. Ἐγειρομένου τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ τοῦ ἀνωτέρου τῶν δαιτημόνων, ἐγείρονται πάντες οἱ λοιποὶ, οἵτινες νί-

πτονται ἐκ νέου, πλύνοντες διὰ σάπωνος τάτε χεῖλη καὶ τοὺς ὀδόντας. Ἴδου δὲ διατὶ ὁ λέβης φέρει πῶμα· διότι διὰ τοῦ νιψίματος ἢ ἀκαθαρσία ἤθελε προσβάλλει τὴν ὄρασιν μετὰ τὸ φαγητόν. Μετὰ τὸ νίψιμον τοῦτο οἱ ὑπηρέται λαμβάνουσι τὰ μάκτρα καὶ ἀπέρχονται. Ἄλλοι ὑπηρέται λαμβάνουσι τὰ πινάκια καὶ λοιπὰ τῆς τραπέζης, τὸ δὲ σάρωθρον, παρεμβαῖνον, καθαρίζει τὴν θέσιν ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἡ τράπεζα.

Τότε πάντες κάθηνται καὶ προσφέρεται αὐτοῖς τσιμπούκιον καὶ καφφές ἀνευ ζαχαρώσεως.

Τὰ λείψανα τῶν φαγητῶν κομίζονται ἐν τούτοις εἰς ἄλλο δωμάτιον. Ἐκεῖ δὲ σπεύδουσι οἱ ἀνώτεροι ὑπηρέται πρῶτον, εἶτα δ' οἱ ὑποδεέστεροι, οἵτινες καταβροχθίζουσι αὐτά.

Ἄν δὲ τὰ λείψανα ταῦτα εἰσὶ τόσῳ πολλὰ, ὥστε οἱ ὑπηρέται δὲν δύνανται νὰ τὰ φάγωσι, τὰ ἀπομεινάρια αὐτῶν ρίπτουσι τοῖς πτωχοῖς καὶ τοῖς κυσὶ, καθότι συνήθεια ἐπικρατεῖ τὰ παρασκευαζόμενα φαγητὰ νὰ καταναλίσκωνται πάντα.

Όταν οί πάρακαθήμενοι λαμβάνωσι παρά τῶν ὑπηρετῶν τσιμπούκιον, καφφέν, ἢ ἄλλο τι, πρέπει πρῶτον νὰ χαιρετήσωσι τὸν οἰκοδεσπότην· ἐπίσης δεόν νὰ ἀναχαιρετήσωσιν, ὅταν ἐπιστρέψωσι τὴν κύμβην τοῦ καφφέ ἢ ἄλλο τι τοῖς ὑπηρεταῖς. Ὁ οἰκοδεσπότης διατελεῖ τούτου ἕνεκα προσεκτικὸς, ὅπως ἀνταποδίδῃ ἐκάστοτε ἐγκαίρως τὸν χαιρετισμόν.

Ὁ χαιρετισμὸς τῶν Ἀράβων, ὡς καὶ πάντων τῶν Μουσουλμάνων καὶ ἄλλων ἀνατολιτῶν, συνίσταται εἰς τὸ φέρειν τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ μέτωπον, τὸ στήθος ἢ τὰ χεῖλη. Ὅταν δὲ γίνωνται καὶ τὰ τρία συγχρόνως, ὁ χαιρετισμὸς ἐστὶ πλήρης. Τὰ τρία ταῦτα σημεῖα τοῦ χαιρετισμοῦ εἰσὶ συμβολικὰ καὶ ἔχουσι τὴν ἐξῆς ἔννοιαν. Ὁ τοῦ στήθους δηλοῖ «ἡ καρδία μου σοὶ ἀνήκει.» Ὁ τοῦ στόματος: «Ἐχω τὰ χεῖλη ἕτοιμα νὰ λαλήσωσιν ὑπὲρ σοῦ.» Ὁ τῆς κεφαλῆς. «Θυσιάζω ὑπὲρ σοῦ καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μου.» Ἄν δὲ πρόκειται ν' ἀποδοθῇ ὁ χαιρετισμὸς εἰς πρόσωπον ὑψηλῆς περιωπῆς, ἢ δεξιὰ θίγει πρῶτον τὸ ἔδαφος, εἶτα τὸ ἔνδυμα ἢ μᾶλλον τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματος τοῦ χαιρετωμένου, καὶ τέλος φέρεται εἰς τὸ στόμα, τὰ δὲ χεῖλη ἀσπάζονται εὐσεβάτως αὐτήν. Ὅταν δὲ ὁ ὑψηλῆς περιωπῆς φέρεται εὐμενῶς πρὸς τὸν μεθ' οὗ συναντᾶται, προσφέρει αὐτῷ τὴν παλάμην, ἢν αὐτὸς ἀχροῖς δακτύλοις θίγει, φέρων τὴν θίξασαν αὐτὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη πρὸς ἀσπασμόν.

Ὁ ἄραψ τῆς Αἰγύπτου εἶναι λίαν φιλάξενος. Οἷος δὴποτε προσέλθῃ ἐν ὥρᾳ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν του πρέπει νὰ

φάγῃ. Καὶ ἂν μὲν ἡ κοινωνικὴ του θέσις εἶναι ὡς ἡ τοῦ οἰκοδεσπότη, συντρώγῃ μετ' αὐτοῦ, ἂν δὲ εἶναι κατώτερος, παρατίθεται αὐτῷ φαγητὸν ἰδίαν, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ὀφείλει νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν. Ὁ ἄραψ εἶναι φιλόξενος ἄνευ προσποιήσεως, βοηθεῖ δὲ πάντοτε τὸν πτωχότερον αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι ἐν ταῖς ἐξοχαῖς πλούσιαι οἰκογένειαι, ὡς οἱ Σέχαι τῶν χωρίων, οἱ μεγάλοι κτηματῖαι κτλ. οἵτινες προσδιορίζουσι μέχρις ἐνὸς σάκου σίτου καθ' ἐκάστην πρὸς κατασκευὴν ἄρτου καὶ ποσότητά τινα ὀρύζης, ἅπερ διανέμουσι τοῖς διερχομένοις πτωχοῖς. Δὲν ὑπάρχει δὲ θρησκευτικὴ ἢ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ, καθ' ἣν νὰ μὴ ὀρισθῶσιν βόες ἢ ἄρνια, ὅπως, σφαζόμενα, διανεμηθῶσι τοῖς ἔχουσι χρεῖαν.

Ὅταν τις εἰσέρχεται εἰς αἴθουσαν, ἐν ἣ ἴσθῃ πολλὰ πρόσωπα, ἂν μὲν ὁ εἰσερχόμενος εἶναι τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς θέσεως, κάθηται χωρὶς οὐδένα νὰ χαιρετήσῃ, ἢ περιμένει ὅπως ὁ οἰκοδεσπότης χαιρετήσῃ αὐτὸν πρῶτον, ἵνα οὗτος ἀνταποδώσῃ τὸν χαιρετισμόν. Εἶτα, μετὰ τὸν χαιρετισμόν τοῦ οἰκοδεσπότη, ἀπονείμει αὐτὸν τοῖς λοιποῖς, οἵτινες ἀντιχαιρετῶσιν ἰδίαν ἕκαστος. Ἐνόσω δὲ ὁ οἰκοδεσπότης δὲν χαιρετᾷ τὸν εἰσερχόμενον, οὗτος δὲν δύναται νὰ λαλήσῃ. Ἄν δὲ ὁ εἰσερχόμενος εἶναι ἀνώτερος τῶν λοιπῶν, πάντες ἐγείρονται καὶ δὲν κάθηται εἰμὴ ὅταν ὁ νέηλος καθήσῃ. Τότε ἄρχονται οἱ χαιρετισμοὶ κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν τάξιν. Ὅταν ἐξέρχεται τις, οὐδένα χαιρετᾷ· ἂν ὅμως εἶναι αὐτὸς ἀνώτερος τῶν λοιπῶν, πάντες ἐγείρονται κατὰ τὴν ἐξοδὸν του. Ὅταν τις ἐξέρχεται ἐκ τῆς αἰθούσης μεγάλου προσώπου,

δὲν δύναται νὰ στρέψῃ αὐτῷ τὰ νῶτα πρὶν ἢ φθάσῃ μέχρι τῆς θύρας.

Δὲν ἐπιτρέπεται τοῖς μικροῖς νὰ κάθῃται ἐνώπιον μεγάλων. Οἱ τοιοῦτοι λαλοῦσιν αὐτοῖς γονυπετεῖς. Ἐπιτρέπεται δὲ αὐτοῖς κουραζομένοις νὰ ἐνοκλάζωσι μόνον.

Ἡ συνομιλία γίνεται χαμηλοφώνως. Μεγαλοφώνως δὲν δύναται νὰ λαλῶσι παρά μόνον οἱ μεγάλοι. Τοῖς μικροῖς ἐπιτρέπεται μόνον νὰ γελῶσιν ἀπλῆτως, ὅταν οἱ μεγάλοι ἐκφέρωσιν ἀστεϊσμόν τινα, ὅπερ δηλοῖ γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν.

Οἱ Ἀραβες, ὡς πάντες οἱ ἀνατολιταί, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν συνήθως κομβολόγια, εἴτε διὰ νὰ παίζωσι κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας, εἴτε διὰ νὰ μετρώσιν τὰς προσευχὰς των.

Ὑπάρχουσι δὲ πολλαὶ διαφοραὶ μετὰ τῶν ἐθίμων καὶ ἠθῶν τῶν Ἀράβων καὶ ἐκείνων τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ἐπὶ παραδείγματι. Ἡμεῖς φέρομεν κόμην, οὗτοι ξυρίζουσι τὴν κεφαλὴν. Ἡμεῖς διερχόμεθα τὸν βίον σχεδὸν ὄρθιοι, οὗτοι δὲ πάντοτε σχεδὸν καθήμενοι. Ἡμεῖς γράφομεν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ, οὗτοι τ' ἀνάπαλιν. Ἡμεῖς ἔχομεν ὡς ἡμέραν ἐορτάσιμον τὴν Κυριακὴν, οὗτοι τὴν Παρασκευὴν. Οὗτοι ἐν τῇ τραπέζῃ δὲν ἔχουσι ἔδρας, οὔτε περόνια, οὔτε μαχαίρια, οὔτε χειρόμακτρα, κάθηται δὲ χαμαὶ σταυροποδητὶ, ἐνῶ ἡμεῖς τρώγομεν ἐπὶ τραπέζης καθήμενοι εἰς ἔδρας. Ἡμεῖς ποθοῦμεν ἵνα ὁ ἄρτος ἢ καλῶς ἐψημένος, οὗτοι δὲ τὸν θέλουσι μᾶλλον ὠμόν. Ἡμεῖς τρώγομεν ὄρυζαν πρὸ παντός φαγητοῦ· οὗτοι μετὰ τὰ ἄλλα φαγητὰ τρώγουσι τὸ πιλάφιον. Ἡμεῖς

χαρετῶντες ἀποκαλυπτόμεθα, αὐτοὶ οὐδέποτε. Ἡμεῖς γυμνοῦμεθα ὅπως κοιμηθῶμεν· οὗτοι κοιμῶνται ἐνδεδυμένοι.

Καὶ ἄλλαι πολλαὶ ὑπάρχουσιν αἱ μεταξὺ Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἀράβων διαφοραὶ, ἃς συντομίας χάριν παραλείπομεν.

Ὁ Ἀραψ τῆς Αἰγύπτου ὀλίγον ἀγαπᾷ τὴν κίνησιν. Δὲν ἔχει δὲ τὸ ἐλάττωμα τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ὁ ἄραψ ὅσας καὶ ἂν ἔχη γυναῖκας ἢ δούλας, δὲν συζῆ μετ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἀκριβῆ τῆς λέξεως σημασίαν. Αἱ γυναῖκες δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς κοινωνίας. Ἐκαστον φύλον ζῆ ἰδίαν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς οἰκονομικῆς του διαχειρίσεως. Ὁ σύζυγος ἢ κύριος τῶν γυναικῶν του ἐπισκέπτεται οἷαν ἐξ αὐτῶν προτιμήσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπισκέψεως· διόπερ δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὸς ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον ὑπάρχει κυρίαρχος αὐτῆς. Ἐκτὸς τῶν φελλάχων, οἵτινες καλλιεργοῦσι τὴν γῆν, ἢ τῶν βιομηχάνων, οἵτινες ἐξ ἀνάγκης ἐργάζονται, οἱ λοιποὶ ζῶσι βίον ἀβίωτον, διότι δὲν ἔχουσι πάθη. Τὸν χρόνον καταναλίσκουσι καπνίζοντες, πίνοντες καφφέ, τρώγοντες καὶ ἐπισκεπτόμενοι τὸ χαρέμιόν των.

Ὁ ἄραψ δὲν ἀναγινώσκει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Καὶ τοὶ δὲ ἐν τῇ Ἀραβικῇ γλώσσῃ ὑπάρχουσι συγγράμματα ἄξια λόγου, ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ Βακέντη-Ἀμποῦ-Ἀμπτάλα, μέχρι τοῦ Ἀλμπουφέντα, νεωτέρου μυθιστοριογράφου, μ' ὅλον τοῦτο λέγομεν δυσκόλως ἀναγινώσκειται ἄλλο βιβλίον ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἐκτὸς τοῦ Κορανίου καὶ τῶν σχολίων του.

Παιδαυμένοι εἰσὶ κυρίως οἱ κληρικοὶ, καὶ πολλοὶ τῆς ἀνωτέρας τάξεως,

αίτινες σήμερον μεταβαίνουν εις τὴν Εὐρώπην, ἔνθα διδάσκονται πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις.

Ἐκτὸς τῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως, οἱ λοιποὶ οὐδέποτε γράφουσιν, ἀν μὴ ἐξαναγκασθῶσι. Καὶ αὐτὴν τὴν ὑπογραφήν των ἀντικαθιστῶσι διὰ σφραγίδος, φερύσης τὸ ὄνομά των.

Ὁ κοινὸς λαὸς ἀγνοεῖ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν. Στοργὴν αἰσθάνονται οἱ ἄραβες διὰ τὰ τέκνα των. καὶ τὴν ὅμως περιωρισμένην. Διότι ὁ υἱὸς, ἄχρις οὗ νυμφευθῆ, ὑπόκειται εἰς τὸν πατέρα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν τῷ ἐπιτρέπεται ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ οὔτε νὰ φάγη, οὔτε νὰ καθήσῃ, οὔτε νὰ καπνίσῃ. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ οἱ πατέρες ἀγαπῶσι τὰ τέκνα κάπως, ταῦτα οὐδαμῶς ἀγαπῶσι τὸν γεννήτορα, προτιμῶντα τὴν ἑαυτῶν μητέρα, μεθ' ἧς συζῶσι μέχρι τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Ἡ Ἰατρικὴ, ἡ Γεωμετρία, ἡ Ἀστρονομία, ἡ Φιλοσοφία, ἡ Ποίησις, ἄς περ οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Ἀράβων τόσῳ ἐκαλλιέργουν, δὲν ὑπάρχουσιν, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων τῶν ἀνωτέρων κλάσεων. Ἡ ἀριθμητικὴ μόνον καλλιιεργεῖται πρακτικῶς ὑπὸ τῶν Κοπτῶν.

Ὁ λαὸς καταγίνεται ἰδίως εἰς τὴν γεωργίαν καὶ εἰς τὰς τέχνας ἢ ἀποτελεῖ τὸν στρατόν. Ἡ γεωργία δὲ μικρὰς ἐποίησε προόδους· ἄλλως τε τὸ ἔδαφος εἶναι λίαν γόνιμον καὶ παράγει ἀφ' ἑαυτοῦ. Εἰσῆχθησαν δὲ ἀπὸ τινος ποτιστικαὶ ἀτμομηχαναί, ὅπερ προήγαγε σπουδαίως αὐτήν.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΑΟΣ.

Ὅλιγοι γνωρίζουσιν ὅτι ὑπάρχει παράδοσις, ἀποδίδουσα τὴν ἰδρυσιν τοῦ παρασίου τούτου τῆς Ἀγγλίας εἰς γεγονὸς μηδαμῶς σπουδαίον. Λέγει ἡ παράδοσις αὕτη ὅτι ἐν ὠραία ἐσπερίδι δοθείση ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου Γ'. ἡ κόμισσα Σαλισβουρὸν ἀπώλεσε τὴν περικνημίδα τῆς, ἣν ἰδόντες αὐλικοὶ τινες ἐγγέλων. Ὁ βασιλεὺς ἔλαβεν αὐτὴν καὶ στραφεὶς εἶπε τοῖς αὐλικοῖς του «*Honi soit qui mal y pense*», ἥτοι «*Τὸ αἰσχος ἐπὶ τοῦ σκεπτομένου κακά*». Ὁ Ἐδουάρδος ἐσύστησε τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ παράσημον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου.

Εἶναι ὅμως λίαν περίεργος ἡ ἀφορμὴ τοῦ δοθέντος χοροῦ ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου Γ'. Καὶ ἐπειδὴ τὸ γεγονός εἶναι ἱστορικόν, νομίζομεν ὅτι θὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς «*Ἀνατολῆς*» ἐκθέτοντες αὐτὸ ἐν πάσῃ τῇ δυνατῇ συντομίᾳ.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας τοῦ Ἐδουάρδου Γ' (α) οἱ Ἀγγλοὶ διετέλουν εἰς ἀένανον πρὸς τοὺς Σκώτους πόλεμον, οἱ δὲ δύο βασιλεῖς Ἐδουάρδος καὶ Δαυὶδ εὕρισκοντο ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐστρατοπεδευμένοι εἰς τὰ σύνορα τῶν ἐπικρατειῶν των. Ὁ τῶν Σκώτων βασιλεὺς ἐπολιώρηκε στενωπὸς τὸ φρούριον τοῦ Οὐάρκ, ἀνήκον τῷ κόμητι Σαλισβουρὸν, ὅστις εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ εὕρισκετο εἰς Παρισίους.

Ἡ σύζυγός του ὅμως, ἡ κόμισσα Σαλισβουρὸν, μεγάλῳ ψυχῶν ἀντέταξεν ἀμειναν καὶ τοιαύτην, ὥστε οἱ πολιορκηταὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὀπισθοχωρήσωσι πολλάκις μετὰ πολλῶν ζημιῶν. Ἡ εὐγενὴς αὕτη κυρία ἐνεθάρρυνε τοὺς ἀμυνομένους, οἵτινες ἀκούοντες τόσῳ ὠραίαν καὶ εὐγενῆ ἀρχηγὸν νὰ παροτρύνῃ αὐ-

(α) Ὁ Ἐδουάρδος Γ' ἐβασίλευσεν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1327 μέχρι τοῦ 1377.

τοὺς εἰς τὴν μάχην, ἐνεθουσίων καὶ ἕκαστος τότε μαχητὴς ἰσοδυνάμει πρὸς δύο. Ἐσκέφθη ὅμως ἡ κόμισσα νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, ὅστις εὕρισκετο ἐν Ἰόρκῃ. Θύοις ὅμως τῶν πολεμιστῶν ἀπερᾶσιζε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα, ὅπως μὴ ἐγκαταλείπῃ κινδυνεύουσαν τὴν ὠραίαν καὶ ἡρωϊκὴν κυρίαν του. Ἐπὶ τέλους ὁ ἱππότης Montague ἀπῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ βασιλέως, καθὸ συγγενὴς τῆς κομίσσης.

Ἐν τούτοις ὁ τῆς Σκωτίας βασιλεὺς ἐποίησε νίαν καὶ ἰσχυροτέραν κατὰ τοῦ φρουρίου ἔφοδον, ἣν μεθ' ἡρωϊτατοῦ ἀπέκρουσαν οἱ πολιορκούμενοι. Τότε δὲ ὁ Δαυὶδ ἀπερᾶσισε νὰ λύτῃ τὴν πολιορκίαν καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδόν του.

Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Δαυὶδ ἀπῆρχετο, ἔφθασεν ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος μεθ' ἀπάντων τῶν στρατευμάτων του καὶ κατεσκήνωσεν, ὅπου πρὶν ἐστρατοπέδευον οἱ Σκῶτοι. Ἐλυπήθη σφόδρα μὴ συναντήσας αὐτοὺς καὶ διέταξε νὰ διανυκτερεύσωσιν οἱ στρατιῶται ἐκεῖ, διότι εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κόμισσαν.

Ἐλαβε λοιπὸν μεθ' ἑαυτοῦ 10—12 ἱππότητας καὶ ἐκίνησε πρὸς τὸ φρούριον.

Ἄμα ἡ κόμισσα ἐπληροφόρηθη τὴν ἀφίξίν του, ἤνοιξε πάραυτα τὰς θύρας τοῦ φρουρίου καὶ ἐξῆλθε πολυτελῶς ἐνδεδυμένη πρὸς συνάντησιν τοῦ βασιλέως. Πάντες ἐθαύμασαν τὸ ἐξάισιον τῆς καλλονῆς τῆς. Ἐγονυπέτησεν αὐτὴ πρὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἐζήτησε μετὰ χάριτος τὴν προστασίαν του, εἴτα εἰπήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον, ὅπως φιλοξενήσῃ αὐτὸν ὡς ἔδει. Καὶ πάντες μὲν οἱ τοῦ βασιλέως ἀκόλουθοι ἐθαύμαζον τὴν καλλονὴν τῆς, πλειότερον δὲ παντὸς ἄλλου ὁ βασιλεὺς, ὅστις δὲν ἐνεθυμείτο νὰ ἀπῆλθῃ ὅτε κυρίαν ὠραιοτέραν αὐτῆς. Καὶ δὴ πάραυτα φλῶξ ἔρωτικῆ ἀνήθη ἐν τῇ καρδίᾳ του, διαρκέσασα ἐφ' ἱκανὸν μετὰ ταῦτα.

Ἐδήγησεν ἡ κόμισσα τὸν βασιλέα εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τὸ προσδιωρισθὲν δι' αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς ἠτένζει ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ ἐρωτύλῳ τὴν κόμισσαν. Αὕτη ἠρυσθίασεν. Ὁ βασιλεὺς τότε ἔπεσεν εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν.

— Ἀγαπητὲ Μονάρχα, διατὶ τόσῳ σκεπτικός καὶ περιλυπὸς; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ κόμισσα.

— Ἀχ! φιλάττη κυρία, ἀφ' ἧς εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον τοῦτο, ἰδέα τις μοὶ καταβασανίζει τὸν νοῦν. Ἀγνοῶ τί συμβῆσεται, ἀλλὰ τὴν ἰδέαν ταύτην δὲν δύναμαι νὰ ἐκδιώξω ἀπὸ τοῦ νοῦς μου.

— Ἄν ὁ βασιλεὺς τῆς Σκωτίας ἐπήνεγκιν ὑμῖν ζημίας, δύνασθε νὰ ἱκανοποιηθῆτε τάχιστα, ὡς τοῦτο συνέβη καὶ ἄλλοτε, εἶπεν ἡ κόμισσα, προσθεῖσα ἐν τέλει, ὅτι τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον.

— Ἀχ! ὠραία κόμισσα, προσεῖπεν ὁ βασιλεὺς, ἀγνοεῖτε τί αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ, βλέπων τὴν θεσπεσίαν ὑμῶν καλλονήν. Ἄνευ τοῦ ἔρωτός σας θὰ ἀποθάνω

— Εὐγενῆ πρίγκιψ, ἀπήντησεν εὐθαρσῶς ἡ κόμισσα, πρὸς Θεοῦ! μὴ ἀστειεύεσθε! Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι εὐγενὴς Μονάρχης δύναται νὰ ἐπιβουλεύῃ τὴν τιμὴν ἐμοῦ τε καὶ τοῦ συζύγου μου, ὅστις τόσῳ γενναῖος τυγχάνει ἱππότης, ὑπηρετήτας ὑμᾶς πιστῶς. Βεβαίως, οὕτω φερόμενος, Μεγαλειότατε, δὲν περιποιεῖτε τιμὴν τῷ θρόνῳ σας. Ἄν δ' ἐγὼ ἐπόθουν τὸν ἔρωτά σας, ἔπρεπεν οὐ μόνον νὰ με ἐπιπλήξῃτε, ἀλλὰ καὶ ποινὴν νὰ μοὶ ἐπιβάλητε.

Καὶ ταῦτα εἰποῦτα ἡ εὐγενὴς κόμισσα ἐκάλεσε τοὺς ἱππότητας ἀκολούθους τοῦ βασιλέως καὶ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, καὶ εὐγενεῖς ἱππῶται, τὸ γεῦμα μᾶς περιμένει.

Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἡ Α. Μ. ἔφαγεν ὀλίγον καὶ μόλις ἐτόλμα ἐκ διαλειμάτων νὰ ἀτενίσῃ λα-

θραίως τὴν κόμισσαν Σαλισβουρύ. Πάντες ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ μελαγχολίᾳ τοῦ Ἐδουάρδου Γ'. ἀλλ' ἀπέδιδον αὐτὴν εἰς τὸ ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν συνήντησε τὸν ἐχθρὸν ὅπως ἐπιτεθῆ κατ' αὐτοῦ.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἠγγόνει τί νὰ πράξῃ. Ἐσκέπτετο ὅτι τῷ ὄντι δὲν ἦτο ἐντιμὸν νὰ ἐπιβουλευθῆ τὴν τιμὴν τόσῳ ἐναρέτου καὶ τιμίας γυναικὸς καὶ τόσῳ γενναίου καὶ πιστοῦ ἱππότη, τοῦ συζύγου τῆς. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ ἦτο λίαν ἰσχυρὸς καὶ τὸν κατεπίεζε.

Τὴν ἐπιούσαν πρωτὰν ἀνεχώρησε μεταβάς πρὸς καταδίωξιν τῶν Σκώτων. Ἐίπε δὲ ἀναχωρῶν τῇ κομίσει:

— Ἀγαπητῆ μου κυρία, εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ σᾶς φωτίσῃ ὅπως ἀλλάξῃτε στοχασμόν . . .

— Ἐυγενῆ βασιλεῦ, ἀπήντησεν ἡ κυρία, ὁ Θεὸς, πιτῆρ τῆς δόξης, ἔστω σοι ὀδηγὸς καὶ εἴθε αὐτὸς νὰ ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σας ἰδέαν τόσῳ ταπεινὴν. Ἐγὼ δὲ εἶμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑποκύπτω εἰς τὰς διαταγὰς σας, ὅταν αὐταὶ συμβιβάζονται μὲ τὴν ἐμὴν καὶ τὴν ὑμετέραν τιμὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἀπῆλθε λίαν τετραραγμένως.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπεγράφη συνθήκη ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου Γ' ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ βασιλέως Δαυὶδ τῆς Σκωτίας καὶ ἐκείνου τῆς Γαλλίας ἀφ' ἑτέρου, τοῦ τελευταίου καθὸ συμμάχου τῶν Σκώτων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὄρων τῆς συνθήκης ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ αἰχμαλώτου κόμητος Σαλισβουρύ, ὃν ἐλευθερωθέντα ὑπεδέχθη ἐγκαρδίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἐν Λονδίῳ.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐδῶκε τότε μεγαλοπρεπῆ χορὸν ἐν Λονδίῳ, καὶ, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Froissart, ἔπραξε τοῦτο, ὅπως κατορθώσῃ νὰ ἐπανιδῆ τὴν κόμισσαν Σαλισβουρύ. Ἡ εὐγενὴς κόμισσα μετέβη ἀκουσὰ εἰς τὸν χορὸν, γυνώσκουσα τοὺς λόγους δι' οὓς οὗτος ἐδίδε-

το. Ἀλλ' οὐδὲν εἶπε τῷ συζύγῳ τῆς, οὐδ' ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ὑποπτεύσῃ τι. Ἐσκέφθη δὲ νὰ φερθῆ οὕτως, ὥστε ὁ βασιλεὺς νὰ ἰαθῆ ἀπὸ τοῦ πάθους του. Ὁ ρηθεὶς ἱστορικὸς ἀναφέρει ὅτι ἐν τῷ χορῷ ἐκείνῳ πᾶσαι αἱ κυραὶ καὶ δεσποινίδες ἐνεδύοντο πολυτελέστατα, ἐξαιρουμένης τῆς Ἀλίκης, κομίσσης τοῦ Σαλισβουρύ, ἣτις παρευρέθη ἀπλοῦστατα ἐδεδυμένη, ὅπως μὴ ἐπισύρῃ τοῦ βασιλέως τοὺς πόθους.

Κατὰ τὸν χορὸν τοῦτον ἔπεσεν ἡ περικνημὶς τῆς κομίσσης, ἣς ἐνεκὰ ἰδρύθη τὸ παράσημον.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ θαυμάσωμεν ἡμεῖς διὰ τὸ γεγονός τῆς ἰδρύσεως τοῦ τάγματός τῆς περικνημίδος, νομίζομεν ὅτι πρέπει μάλλον νὰ θαυμάσωμεν διὰ τὴν τιμιότητα καὶ ἀρετὴν τῆς κομίσσης Σαλισβουρύ, διὰ τὴν μετριοφροσύνην τῆς. Τί ὠραῖος τύπος γυναικὸς! Τοιαύτη δέον νὰ ᾖ ἡ γυνὴ, ὅπως τυγχάνῃ οὐσα τὸ γόητρον καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνδρός.

Ἡ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

— Ὑπογράψω! εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Προνέτης, ὅστις δὲν ἐπόθει νὰ ἴδῃ ἀριπτωμένην τοιαύτην εὐκαιρίαν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Μάζος ἐγειρόμενος. Πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω τὰ χρήματα.

Μετὰ δύο λεπτῶν ἀπουσίαν ἐπανάκαμψε φέρων τὸ ποσόν, ὅπερ ἐμέτρησε τῷ κ. Προνέτῃ.

— Τότε . . . εἶπεν ὁ κ. Βερνάρδος, συμφωνία τελειωμένη . . . ἄς ὑπογράψω!

Ὁ Μάζος ἐδράξατο αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Ἐνα ὄρον εἰσέτι . . .

— Πῶς, ἠρώτησεν ὁ Προνέτης.

— Σήμερον γίνονται κατὰ τοῦ Φραγκίσκου ἐκτελεστικαὶ πράξεις.

Ὁ Προνέτης ἀφῆκε τὴν γραφίδαν νὰ πέσῃ ἀπὸ τῆς χειρὸς του καὶ ἔσυρε τὴν ἐδραν του ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Διάβολε! ἐφώνησεν ἐν ταραχῇ.

— Βλέπετε λοιπὸν πόσον ἔχετε συμφέρον νὰ κλεισθῆτε ἐπικερδῆ συμφωνίαν διὰ τὸ κτήμα σας.

— Ναι! . . . ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη οἰκογένεια . . .

— Ὁ Φραγκίσκος εἶναι ἀξίος τῆς τύχης του. Αἱ γυναῖκες, θὰ εὐρωσι πάντοτε τὸν βοηθοῦντα. Νῦν ἐννοῶ νὰ προστεθῆ ὁ ἐξῆς ὄρος: ὅτι ὑμεῖς δὲν θὰ ἀναμιχθῆτε ποσῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις των, οἷονδήποτε τέλος καὶ ἀν λάβωσιν αὐταί. Προβλέπω ὅτι αἱ γυναῖκες, θὰ ἐλθῶσι νὰ κλαύσωσιν ἐνώπιόν σας . . .

— Ἐ! τὸ προβλέπω καὶ αἱ φωναὶ θὰ μοὶ διαρρήξωσι τὰ ἀκουστικὰ τύμπανα.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ μείνητε ἄκαμπτος εἰς τὰς φωνὰς των καὶ νὰ μὴ ἀκούσητε τὰς παρακλήσεις των.

— Βέβαιον. Λέγετε ὀρθῶς. Οὕτω θὰ πράξω.

— Λοιπὸν μοὶ δίδετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας ὅτι οὐδὲν θὰ πράξητε, ὅπως σώσητε τὸν Φραγκίσκον καὶ τὴν οἰκογένειάν του;

Ὁ τόνος δι' οὗ ὁ Μάζος ἔλεγε ταῦτα, ἐτάραξε καὶ τὸν κ. Βερνάρδον.

— Διάβολε! εἶπε. Φαίνεται ὅτι ἔχετε μέγα συμφέρον νὰ καταστραφῇ ἡ καλὴ αὐτὴ οἰκογένεια.

— Ναι! ἀπήντησεν ὁ Μάζος. Ἄν μοὶ ὑπόσχεσθε τοῦτο, καλὰ, ἄλλως ἢ συμφωνία μὴ διαροήγνυται.

Ὁ Προνέτης ἐρρίψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ χρηματικῆς ποσοῦ, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν πειρασμόν.

— Καλὰ. Σᾶς ὁπότερομαι, ὅτι θέλετε.

— Τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας.

— Τὸν ἔχετε!

— Τὴν χειρὰ σας.

Ὁ κ. Προνέτης ὤριξε τὴν χεῖρα τῷ Μάζῳ.

— Ἰδοὺ!

Τὸ συμβόλαιον ὑπεγράφη. Ὁ Προνέτης παρῆλαβε τὰ χρήματα.

— Διάβολε! εἶπεν ἔπειτα ὁ κ. Βερνάρδος.

Τώρα συλλογιζομαι ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φραγκίσκου, ὅπως παραστῶ εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν ἐκείνην τελετήν. Ἐγὼ τόσα πράγματα ἰδικά μου ἐκεῖ . . . καὶ δὲν ἐπόθουν νὰ κατασχεθῶσι καὶ ταῦτα.

— Ἐχετε δίκαιον. Πρέπει νὰ ὑπάγητε. Θὰ ἐλθῶ μάλιστα καὶ γώ.

Ὁ κ. Προνέτης μετέβη πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως ἀποθέσῃ τὰ χρήματα, ὧν πράγματι κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην. Ἐκεῖ ἔμαθε παρὰ τῶν ὑπηρετῶν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἦλθον πρὸς ἀναζήτησίν του. Μετὰ τοῦτο ἔλαβε τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ κτήμα του.

Μόλις ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου ὁ Προνέτης καὶ εἰσῆλθεν αἴφνης εἰς αὐτὸ ὁ Φραγκίσκος.

K.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαρίας εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρώην ἀντεροστοῦ τοῦ οὐχὶ μὲ τὴν ἀγερωχίαν τοῦ εἰτεροχομένου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πελάτου, ἀλλὰ μὲ τὸ ταπεινὸν ἦθος ἀνθρώπου ἐρχομένου νὰ ζητήσῃ χάριν.

Ὁ Μάζος ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του μὲ τὸ ὄρος ξενοδόχου δεχομένου πελάτην.

— Καλημέρα, Φραγκίσκε. Ἦλθες διὰ τὸ πρόγευμα; Ἐγὼ τῷ ὄντι φαγητὸν πρόσφατον καὶ ὠραῖον. Ὁ κ. Προνέτης τώρα, πρὸ ὀλίγου, ἔφαγε καὶ ἠὺχαριστήθη λίαν.

— Ἦτο λοιπὸν ἐδῶ ὁ κ. Βερνάρδος; ἠρώτησεν οὗτος σκεπτόμενος ὅτι ἡ σύζυγος καὶ ἡ πενθερά του ἀπῆλθον πρὸς ἀναζήτησίν του.

— Ναι, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, μόλις τῶρα ἐξῆλθε.

— Καὶ ἦλθον ἴσως ἐδῶ ἡ πενθερά μου καὶ ἡ σύζυγός μου πρὸς ἀναζήτησίν σου;

— Ὅχι! . . . δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πατήσωσιν αὐταὶ τὸν πόδα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ σύζυγός σου μὲ φεύγει ὡς ὁ διάβολος φεύγει τὸν σταυρόν . . .

Ὁ Φραγκίσκος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη. Ἐσκέπτετο ὅτι πιθανῶς αἱ γυναῖκες

ἀκόμη δὲν εἶχον ὀμιλήσει τῷ Προνέτῃ, καὶ ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς βοήθειάς ἐπέειπε.

Μετὰ τινὰ σιγὴν ὁ Μάζος ἐξηκολούθησε.

— Λοιπὸν θέλετε τὸ πρόγευμα;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος μᾶλλον τεταραγμένος. Δὲν ἔχω ὄρεξιν. . . δὲν αἰσθάνομαι καλὰ. . . ἔχω ἄλλον διάβηλον εἰς τὴν κεφαλὴν. . .

Ὁ Μάζος ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ἀνταρσιν του διὰ δύο ὀρθακμῶν ἐκφραζόντων μοχθηρὰν ἱκανοποίησιν καὶ σκληρὸν πόθον παρατάσεως τῆς τυραννίας, ὀφθαλμῶν τίγρεις, ὀρώτης τὸ θυμὸς τῆς.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἔχεις ὄψιν τεταραγμένην. . . . Μήπως σοὶ ἐβλάψεν τὸν στόμαχον ἡ χθεσινὴ ὄρνις;

— Ἔ! εἶπε νὰ ἦτον αὐτό. . . πρόκειται περὶ ἄλλου σπουδαιότερου. . .

Ἐσίγησεν ἐπ' ὀλίγον, εἶτα προὐχώρησεν εἰπών.

— Μάζε! . . . Μοὶ εἶπες πολλάκις ὅτι εἶσαι ὁ ἀνέκαθεν φίλος.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Μάζος, οὐτείνος οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρξαντο σπινθηροβολοῦντες.

— Εἶσαι λοιπὸν ἐτι ὁ αὐτὸς φίλος;

— Ναι.

— Λοιπὸν ἀκροάσθητι μου ἐπὶ δύο λεπτά, ὅτι ἦλθον νὰ σοὶ ζητήσω μεγάλην ἀπόδειξιν τῆς φιλίας σου.

Ὁ Μάζος οὐδὲν εἶπεν· ἔνευσε μόνον κάτω τοὺς ὀφθαλμούς, φοβούμενος μὴ ὁ Φραγκίσκος ἀναγνώστῃ ἐν αὐτοῖς τὴν ἀλήθειαν ἠνοιξοῖ τὴν θύραν παρακειμένου δωματίου, καὶ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ τὸν Φραγκίσκον. Ὁ σύζυγος τῆς Μαρίας καὶ ὁ ξενοδόχος ἐκάθησαν ἀντιμέτωποι.

— Ὁμίλει, τῷ εἶπε τότε ὁ Μάζος.

Ὁ Φραγκίσκος ἐσίγησεν ὀλίγον ὅπως σκεφθῆ, ὅπως ἀνεύρη τὰς ἰδέας του. Τὸ δωμάτιον εἰς ὃ εἰσῆλθον ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἄλλοτε ἐλάθε, πρὸ ἑξ ἑτῶν, τὴν γνωστὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Μαρίας. Ἄμα εἰσῆλθον εἰς

αὐτὸ ἐμνήσθη ὁ τάλας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκάστη λέξις, ἐκάστη φράσις τῆς συνεντεύξεως ἐκείνης ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του. Καὶ οἱ ὑποσχέσεις του ὅτι θὰ μεταμεληθῆ! . . . Ὡ! ἂν ἐτήρει αὐτὰς! . . . Δὲν θὰ περιέρχετο εἰς τὴν εὐρίσκειο θέσιν. . . Δὲν θὰ κατεβιάζετο μέχρι καὶ τοῦ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. . .

— Ὁμίλει λοιπὸν, τῷ εἶπεν αὐτίς ὁ Μάζος.

Ὁ Φραγκίσκος ἀνέσεισε τὴν κεφαλὴν ὡστεί θέλων νὰ ἀπορρίψῃ τὰς ἐν αὐτῇ ἐπικρατούσας λυπηρὰς ἰδέας.

— Ναι, εἶπε τότε, δύναται νὰ μοὶ ἀποδείξῃς νῦν ὅτι εἶσαι ὁ αὐτὸς φίλος τῆς παιδικῆς ἡλικίας. . .

— Καὶ ἔχεις ἀνάγκην ἀποδείξεων, ὅπως πεισθῆ; περὶ τούτου; ἠρώτησε μὲ φωνὴν τραμερὰν, φωνὴν ἐκφράζουσαν ἄπειρον καὶ σκληρὴν εἰρωνείαν. Σήμερον θὰ μάθῃς καταλεπτῶς τίς εἶμαι.

Αἱ λέξεις αὗται καὶ ὁ τόνος αὐτῶν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν τῷ Φραγκίσκῳ. Ἀνώρθωσε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτένισε καλῶς τὸν Μάζον.

— Τί ἐννοεῖς; τῷ εἶπε.

— Τίποτε, τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Μάζος χαμαὶ νεύων. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς. . . Ἄλλ' ἐν τούτοις εἰπέ μοι ποῖαν ἀπόδειξιν ζητεῖς. . . δύναμαι νὰ σοὶ χρησιμεύσω εἰς τι;

— Ναι, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος μὲ πνιγομένην φωνήν. . . δύνασαι νὰ σώσῃς τὴν οἰκογένειάν μου.

— Τῇ ἀληθείᾳ; τί λοιπὸν συμβαίνει;

— Βιθυμείσαι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπανήλθες ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ;

Ὁ Μάζος ἐφρύξεν ἐπὶ τῇ τριακτῇ ἀναμνήσει, ἀλλὰ καταπνίξας τὴν λύσσαν του,

— Ὡ! ἂν ἐνθυμούμαι! εἶπε.

— Τὴν ἡμέραν ἐκείνην μ' ἔσωτας ἀπὸ τοῦ ὄνυχας τοῦ Γρήνδα δανείσας με ποσότητά τινα χρημάτων. . . Νῦν ἀνάγκη τὴν αὐτὴν νὰ μοὶ κάμῃς ἐκδούλευσιν.

— Πῶς!

— Εὐρίσκομαι εἰς θέσιν πολλὴ τῆς τότε χειρωνα. Τότε ἐκινδύνευον νὰ ἀπολέσω τὴν Μαρίαν.

— Ναι, διεκάψεν αὐτὸν ὁ Μάζος, νῦν δέ;

— Νῦν, θὰ περιέλθω εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν ἐγὼ, ἡ σύζυγός μου καὶ τὰ τέκνα μου. . . ἂν δὲν μᾶς βοηθήσῃς.

Ὁ Μάζος ἐσίγησεν ἐπ' ὀλίγον ὡς θέλων νὰ αἰσθανθῆ καλῶς τὴν γεῦσιν, τὴν γλυκύτητα τῶν λέξεων ἐκείνων.

— Καὶ τί; εἶπεν ἔπειτα. Ἐφθασες εἰς τοιαύτον βαθμὸν καὶ δὲν μοὶ εἶπες ποτὲ τίποτε; . . . ἴσπιδον ἀμφεβαλλες περὶ τῆς φιλίας μου;

— Ὁχι. . . ἀλλὰ. . . ἐσυστελλόμην. . .

— Ἀλλὰ πῶ; περιήλθες εἰς τοιαύτην θέσιν;

Ὁ Φραγκίσκος διηγῆθη τὰ πάντα, ὁμολογῶν τὰ λάθη του καὶ τὰς παρεκτροπὰς του. Διηγῆθη, ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο ἐρωτώμενος, τὰς λύπας, τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας, τὴν ὀργὴν τῆς Μαγδαληνῆς. Δὲν ἠδύνατο ὁμῶς νὰ διακρίνῃ, ἐκ τῆς παραχῆς του, ὁ Φραγκίσκος ὅποιαν ἐνεποίει ἀγαλλίασιν τῷ Μάζῳ ταῦτα διηγούμενος. Ὁταν ὁ τῆς Μαρίας σύζυγος εἶπεν ὅτι κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ γίνωσιν ἐν τῷ οἴκῳ του ἐκτελεστικοὶ πράξεις, ὁ ξενοδόχος εἶπε μὲ ὑποκριτικὴν ἐκπληξιν,

— Τί μοὶ λέγεις, ἀδελφέ; Καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος θεραπείας;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φιλίαν σου. . . Καὶ οὐ δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆς τὴν χάριν αὐτήν. . . Δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὁχι βέβαια. . . .

Ὁ Φραγκίσκος ἐδράξατο τῆς χειρὸς του καὶ ἐθλίψεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

— Σὲ εὐχαριστῶ! . . . ὅχι δι' ἐμέ. . . διὰ τὰ τέκνα μου. . . δι' αὐτὰ, δι' αὐτὰ καταρῶμαι τὴν τύχην μου καὶ ἐμὲ αὐτόν.

— Τί ὀφείλω νὰ πράξω;

— Ἄν ἐπλήρωνον τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τοὺς τόκους, θὰ ἐσωζόμεθα πάντες. . .

— Ἐπραξες κακὰ νὰ μὴ μοὶ εἶπες τι πρότερον, ἀλλὰ νὰ περιμείνης τὴν ὑστάτην στιγμήν.

— ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ τώρα. . .

— Θὰ ἦμην πάντοτε πρόθυμος νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος.

— Λοιπὸν. . .

— Εἶδες ὅτι σοὶ ἠνοιξα τὴν οἰκίαν μου καὶ σοὶ εἶπον νὰ θεωρῆς αὐτὴν ἰδικήν σου.

— Ναι! τὸ εἶπον πάντοτε ὅτι ἦσο ἀληθὴς φίλος.

Ὁ Μάζος προσέθηκε μὲ παγερὸν ἕφος ἐγειρόμενος.

— Ἀλλὰ τώρα εἶναι λίαν ἀργά!

Ὁ Φραγκίσκος τὸν ἠτένισεν ἐκθαμβος, ὡστε μὴ ἐννοῶν αὐτόν.

— Τί λέγεις;

— Εἶχον, τῷ ὄντι, ποσότητά τινα χρημάτων. . . ἀλλ' ἠγόρασα σταφυλάς. Ἐπειτα συνῆψα συμφωνητικὸν τι σήμερον τὴν πραιάν. . . δὲν ἔχω πλέον οὔτε λεπτὸν εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὡσεὶ δυσπιστῶν.

— Ἀληθέστατον! Καὶ αἱ ἰδικαὶ μου ὑποθέσεις δὲν βαίνουσι καλῶς, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ πιστεύουσι. Δὲν παραπονοῦμαι ὁμῶς. . . ἀλλὰ ὅπως δήποτε τὰ κέρδη μου εἶναι μικρά. . . . Ἄν πάντες μοὶ ἀπέδιδον τὰ ὀφειλόμενα, τότε μάλιστα. . . ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲ λεπτὸν μοὶ δίδουσι. . . Σὺ, φέρ' εἰπεῖν. . . Ἀπὸ πότε συγάζεις εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου; . . Γινώσκεις πόσα μοὶ ὀφείλεις;

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ὠμίλησε.

— Διακόσια φράγκα καὶ ἐτι πρό; ! ἐξηκολούθησεν ὁ Μάζος.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἀνεγειρόμενος ὁ πρῶν ὑπαξιωματικὸς, μοὶ λέγεις τοῦτο θέλων νὰ με ἐπιπλήξῃς;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς ἀνέχειαν καὶ τοὶ σὶ ἄλλοι μὲ νο-

μίζουσι πλούσιον.

— Έχει καλῶς, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου καὶ ἀς συμβῇ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ!

Καὶ ἐκίνησεν ὅπως ἐξέληθ. Ὁ Μάζος τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς θύρας τῆς ἐξόδου. Ἐκεῖ στάς ὁ Ξενοδόχος τῷ εἶπε.

— Μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ θὰ ἰδῆτε τί δύνομαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν.

Ὁ τόνος δι' οὗ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἦν τόσῳ παράδοξος, ὥστε ὁ Φραγκίσκος ἐστη ὅπως παρατήρησεν αὐτόν. Ἡτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ μάλιστα ἐξηγήσεις, ἀλλὰ, δὲν ἐτόλμησεν. Ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν τοῦ λοιπόν. Ἄλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Μάζου τὸν παρηκολούθει ὡς ἀπειλὴ φοβερά.

Ὁ Μάζος διὰ τῶν ὀφθαλμῶν παρηκολούθησεν αὐτόν, ἄχρις οὗ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφραζε χαρὰν ἀνεκλάλητον. Προεγύετο διὰ τῆς διανοίας τῆς ἀγαλλιάσεως, ἦν μετ' ὀλίγον θὰ ἐγεύετο πράγματι ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἐν ἣ περιβάλλει γονυκλινῆς τὴν Μαρίαν καὶ αὕτη τὸν ἀπώθει, ἐκεῖ, ἔνθα ἐξέφερε τὰς ἀπειλάς του καὶ ἔνθα ὁ Φραγκίσκος ἔριψεν αὐτόν χαμαὶ διὰ τῶν νευρωδῶν βραχιόνων του. . . ἐκεῖ θὰ ἐξεδικεῖτο. Ἡ τελευταία αὕτη ἰδέα τῶν βραχιόνων τοῦ Φραγκίσκου, τῷ ὑπενεθύμισεν ὅτι ἀφοῦ θὰ παρευρίσκετο εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος ἐκείνου, ἔδει νὰ λάθῃ προφυλάξεις τινάς. Ἐλαβε λοιπὸν μετ' ἑαυτοῦ πιστόλιον, καὶ εἶτα ἐκάλεσε τὸν Σεβαστιανόν.

— Πρόσεξον, τῷ εἶπε, τί θὰ σοὶ εἶπω. Σὺ εἶχεις κατ' ἐμοῦ κανὲν παράπονον;

— Ὅχι, κύριε . . . μόνον ἂν ἠμποροῦσα νὰ κοιμῶμαι ὀλίγον πλεονέκτερον τὴν πρῶτην . . . τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου . . .

— Τρώγεις, πίνεις καὶ ἐνδύεσαι καλῶς νομίζω;

— Μάλιστα.

— Καὶ τοὺς ραβδισμοὺς τοῦ πρώην κυρίου

σου δὲν λαμβάνεις πλέον παρ' ἐμοῦ;

— Ἀληθίστατον.

— Λοιπὸν εὐχαριστῆσαι μένων μετ' ἐμοῦ, ἢ ὄχι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λοιπὸν ἂν ἐξέλεpes ἐμὲ κινδυνεύοντα, θὰ ἔσπευδες εἰς βοήθειάν μου;

Ὁ Σεβαστιανὸς ὕψωσε δύο μεγάλας πτυχμάς καὶ

— Διάβολε! εἶπε. Θὰ ἐδλέπατε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει . . .

— Εὔχε! . . . Καὶ ἂν ἐπιτίθετο ἐτι κατ' ἐμοῦ ὁ πρώην κύριός σου;

— Δηλαδή ὁ Φραγκίσκος;

— Ναί.

— Διάβολε! αὐτὴς ἔχει γρόνον ἰσχυρότερον ἐμοῦ . . .

— Λοιπὸν θὰ ἐφοβεῖσο καὶ θὰ μὲ ἄφινες ἐκτεθειμένον εἰς τὸν κίνδυνον;

— Ὄ! ὄχι! ὄχι! Αἰθιάνομαι ἀκόμη τοὺς ἐκ τῶν γρόνων τοῦ πόνου. Νῦν, ὅτε πλέον δὲν εἶμαι κύριός μου, θὰ τῷ ἐπιτιθέμην μετ' ὑμῶν καὶ οἱ δύο μας δὲν ἀμφισβάλω ὅτι ἠθέλομεν τὸν καταβάλλει.

— Λοιπὸν ἐτοιμάσθητι. Μετὰ ὀλίγα λεπτά ἀπέρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ.

— Μάλιστα, κύριε . . . Ὄ! Ὄ! κύρ Φραγκίσκο, θὰ τὰ εὐρωμεν . . .

ΚΑ'.

Ὁ καλὸς Προνέτης ἐπορεύετο πρὸς τὸ κτήμα του, ἀλλ' οὐχὶ εὐθύμως, ὡς συνείθιζεν. Ἐσκέπτετο περὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παρακλησέων των, περὶ τῶν δακρύων των, καὶ ἐταράσσετο καὶ συνεκινεῖτο πρὶν ἢ γίνη ὁ μάρτυς αὐτῶν. Καὶ ὁμοῦ ἐδωκε τὸν λόγον του νὰ μὴ τὰς ἀκούσῃ, καὶ ὁ λόγος του συνεβιάζετο πρὸς τὸ συμφέρον του. Εὐχαρίστως θὰ παρητεῖτο τοιαύτης ἐπισκέψεως, ἀλλ' ἐφοβεῖτο μὴ τῷ κατὰ σχωσιν ἰδίᾳ ἀντικείμενα, ἐκλαμβάνοντες αὐτὰ ὡς

ἀνήκοντα τῷ Φραγκίσκῳ.

Ἀφίκετο λοιπὸν εἰς τὸ κτήμα του ἐν μέσῳ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, τεταραγμένος καὶ ἀμφιβέπων. Προσέλαβε φυσιογνωμίαν προσποιητὴν ὀργίλου καὶ εἰσῆλθεν. Ἐπειδὴ οὐδένα συνήτησεν εἰς τὴν εἴσοδον, προὔωρσεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Αἱ δύο γυναῖκες ἐκάθητο περίλυποι καὶ σιγῶσαι. Ἥσαν ὡς θύματα, περιμένοντα τὴν ὑστάτην στιγμήν τῆς τιμωρίας. Ἐπὶ τῷ ἑσθρῶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ Προνέτη, ἤγειρον τὴν κεφαλὴν, ἠγέρθησαν πάραυτα καὶ συγκεκνημέναι ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν ὡς ἀπηλπισμέναι βλέπουσαι σωτήρα.

— Ὄ! ἀγαπητέ μοι ἀνάδοχε! ἐφώνητεν ἡ Μαρία.

— Ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν κύριος! εἶπεν ἡ Μαγδαληνή.

Ὁ Προνέτης δὲν ἐγκατέλειπε τὸ ὀργίλον καὶ νεφελῶδες ὕψος του. Ἐνευσεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ μὴ τὸν πλησιάσωσι, καὶ ἀφοῦ καλῶς ἐσκέφθη, ὅπως εὖρη λέξεις καταλλήλους, ἀπήτησε:

— Ναί, εἶμαι ἐγὼ . . . ἐγὼ ὁ ἴδιος . . . Καὶ ὅμως ἐπόθουν νὰ μὴ εἶμαι ἐδῶ . . .

— Σὰς πέμπει ὁ Θεός!

— Ἡ Παναγία σὰς πέμπει.

— Μᾶλλον ὁ . . . εὔ! τοῦτο θὰ ἦτο χονδρὸν δὲν τὸ λέγω!

— Ἀλλὰ καθήτατε . . . Μαρία, φέρε ἔδραν τῷ ἀναδόχῳ σου.

— Δὲν κάθημαι.

— Ἐπ' ὀλίγον κάθη;

— Δὲν θὰ σταθῶ . . . δηλαδή . . . ναί . . . ἀλλὰ δὲν πειράζει.

— Δυναμέθα νὰ σὰς προσφέρωμέν τι;

— Ὅχι, δὲν δύνασθε . . .

— Ὀλίγον ὕδωρ τῆς πηγῆς, ὅπερ τόσον σὰς ἀρέσκει; . . .

— Δὲν πίνω.

— Ἄ! κύριέ μου . . .

— Κύριε! κύριε! . . . μάλιστα! . . . Ἠλθετε εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ μοὶ ὀμιλήσητε; ἔ;

— Μάλιστα . . . διὰ νὰ . . .

— Ἔ! εἶναι περιττόν! ὄλα τὰ προεῖδα, τὰ γνωρίζω, τὰ ἐμάντευσα!

— Ἄχ! ἀνάδοχέ μου . . .

— Σιώπα σύ! Ἡθελες οὐ νὰ τὸν νομφεῦθης αὐτόν τὸν ἐλεεινόν; Δὲν ἤθελες νὰ πιστεύσης τοὺς λόγους μου. Σὺ δὲ, Μαγδαληνή, ἦτις ὡς ἠλικιωμένη ὄφειλες νὰ ἔχης πείραν. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπήνησεν αὕτη μετὰ ζωηρότητος, ἀλλὰ σεῖς ὁ ἴδιος ἦλθατε νὰ μοὶ συστήσητε τὸν Φραγκίσκον. . .

— Ἐγὼ; ἐτρέλλάθης; . . . τοιαύτας ἀνοησίας δὲν κάμνω! . . . Ἐγὼ σὰς προεῖπον τί θὰ συμβῇ, καὶ ἂν μὲ ἤκουσε. . . δὲν θὰ περιεπίπτετε εἰς τοιαύτην δυστυχίαν.

Ἡ Μαγδαληνή ἐνόησεν, ὡς γυνὴ νονεχής, πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῇ.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν. Ἄν σὰς ἤκουον! Τώρα ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι μὲ ἐσυμβουλευσατε τότε . . .

— Βέβαια . . .

— Καὶ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐν ἄλλο μάλιστα.

— Ποῖον;

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐπροσθέσατε καὶ τὰ ἐξῆς. « Προβλέπω ὅτι θὰ φθάσητε εἰς ἐλεεινὸν σημεῖον, καὶ προβλέπω καὶ τοῦτο ὅτι ἐγὼ θὰ σὰς σώσω ἐκ τοῦ κινδύνου».

— Τὸ εἶπα οὐτό;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ εἶμαι ἰκανὸς νὰ τὸ πράξω!

— « Διότι, ἐπροσθέσατε, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ὑποφέρω νὰ χαθῇ οἰκογένεια, ἦτις τότῳ πιστῶς μὲ ἐξυπηρέτησε».

— Πιστῶς! τί πιστῶς! . . . Ἐνόσῳ ὑπῆρχετε σεῖς μὲ τὸν Ἰάκωβον. . . ὁ Θεὸς νὰ ἔχη τὴν ψυχὴν του. . . μάλιστα. . . ἀλλ' ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἐδῶ ὁ Φραγκίσκος! . . . Διάβολε! ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς κατεργάρας μοὶ ἠφάνισε τὸ κτήμα μου.

Ἡ Μαρία ἐνόησεν ὅτι πρέπει νὰ παρέμβῃ διὰ συγκινητικωτέρων καὶ μᾶλλον ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων. Ἦνωσε τὰς χεῖρας παρακλητικῶς, καὶ διὰ τοῦ γλυκυτέρου τῆς φωνῆς τῆς τόνου εἶπε:

(ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΝ ΟΒΒΑΙΣΚΟΝ.

Ἐν τῷ New York Herald ἀπνυτῶμεν τὴν ἐξῆς ἔκθεσιν.

Ὁ κ. Gorringe μετακινῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν βᾶσιν τοῦ ὀβελίσκου τοῦ κληθέντος «βελὸν τῆς Κλεοπάτρας», ἐποίησε σπουδαίαν ἀνακάλυψιν, ἥτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία νέων ἐρευνῶν, αἵτινες θέλουσιν οὐ μόνον διαφωτίσει ἡμᾶς εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς καταγωγῆς τῆς Μασσωνίας, ἀλλὰ καὶ θέλουσιν ἀποκαλύψαι ἡμῖν τὰ μυστήρια τοῦ Ἰσάμ, τοῦ Ὁσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος.

Πρῶτον ἤδη ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ δημόσιον μνημεῖον, ἐγερεθὲν 22 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, μασσωνικαὶ ἀρχαιοτάτης. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν πρέπει ποσῶς ν' ἀμφισβᾶλωμεν ὅτι ὁ διοργανισμὸς, ἡ σύστασις τῆς ἐταιρίας ταύτης εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς Στοᾶς, τὰ ἔμβληματα, αἱ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἔθιμα αὐτῆς ὑπῆρξαν ἀνεκαθεν οἷα τυγχάνουσι σήμερον καθ' ἅπαντα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἐν οἷς ὑπάρχουσι Μασσῶνοι.

Ὁ κύριος Gorringe εἶναι Μασσῶνος. Τοῦτου ἕνεκα ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ μέγιστον τετραγώνων περιτοίχισμα ἐκ γرانίτου. Τὸ τετραγώνον τοῦτο φέρει εἰς τὴν βᾶσιν τρεῖς μασσωνικοὺς βαθμοὺς. Ἐντὸς τοῦ τετραγώνου φαίνονται τρεῖς βαθμίδες ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τοῦ μαθητοῦ, τοῦ συντέχνου καὶ τοῦ διδασκάλου. Αἱ τρεῖς αὗται βαθμίδες ἦσαν διατεθειμέναι ὡς ἐξῆς. Ἡ βαθμὶς τοῦ μαθητοῦ ἦτο μονόλιθος, αἱ δὲ δύο ἕτεραι, τοῦ συντέχνου καὶ διδασκάλου, ἦσαν ἐκάστη τὸ ἥμισυ ἑτέρου μονολίθου, ἥτοι εἰς μονόλιθος ἀπετέλει τὰς δύο βαθμίδας. Τοῦτο ἐδήλου τὴν μεγίστην συνάρειαν τῶν δύο βαθμῶν Β' καὶ Γ'. Ἄλλως τε ἡ βαθμὶς τοῦ μαθητοῦ τυγχάνει οὐσα μικροτέρα τῆς τοῦ συντέχνου, πολὺ δὲ πλείοτερον μικροτέρα τῆς τοῦ διδασκάλου.

Πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἐκτὸς τοῦ περιφράγματος εὐρέθη λίθος τετραγώνος κομψός, ὅστις ἀναμφισβητῶς εἶναι παράστασις τῆς Στοᾶς Νόγα, ὅπερ ἐν τῇ Σανσκριτικῇ θηλοῖ «κόσμος». Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι ὁ κόσμος εἶχε σχῆμα τετραγώνου καὶ σήμερον ἔτι τηροῦμεν τὰς ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης σχηματισθείσας ἐκφράσεις, λέγοντες βόρειον μῆκος, βόρειον πλάτος. Ἔτερον λείψανον τῆς τοιαύτης ἰδέας εἶναι τὸ σχῆμα τῆς Μασσωνικῆς Στοᾶς, διατηρούμενον ἔτι.

Πρὸς δυσμὰς εὐρέθη ἕτερος λίθος ἀκατέργαστος. Ὁ λίθος οὗτος δὲν ὑπῆρχε τοποθετημένος πρὸς ἀνατολὰς, ἥτοι πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ φωτός, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς εὐφροσύνης, ἀλλὰ πρὸς δυσμὰς, ἥτοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ σκοτός καὶ τῆς ἀμαθείας. Ὁ λίθος οὗτος παρίστανε τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν.

Ἄλλα ἐπίσης ἀντικείμενα εὐρεθέντα ὑπὸ τὸν ὀβελίσκον ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἐκτὸς τῶν τριῶν συμβολικῶν βαθμῶν καὶ ἄλλους ἀνωτέρους. Ἡ τελευταία βαθμὶς σύγκειται ἐκ 18 τεμαχίων, ὑποδηλοῦντων τὸν 18ον βαθμὸν. Μεταξὺ τῶν τετραγώνων λίθων εὐρέθη ὁ κυβικός λίθος καὶ ἕτερος λίθος καθαρὸς καὶ στίλβων ἰδιαιτέρου σχήματος. Ὁ κ. Gorringe διατείνεται ὅτι οὐδέποτε εἶδε τόσῃ περικαλῆ λίθον. Οὗτος ἐστὶ τὸ ἔμβλημα τῆς ἀγνότητος.

Οἱ θεμέλιοι λίθοι τοῦ ὀβελίσκου, ἐκτὸς ἐνόος, ἦσαν συνηρμοσμένοι δι' ἀσθέστου λευκῆς. Εἷς δὲ λίθος προσηρμόσθη δι' ὠραίου κονιάματος κιτρίνου· εἶναι αὐτὸ τὸ μασσωνικὸν ἔδαφος, ἔμβλημα τῆς ποικιλίας τῶν ἀνθρώπων, ἥτις παρίσταται διὰ ποικιλοχρόων λίθων, ἀπάντων συνηρμοσμένων διὰ κονιάματος, ὑποδηλοῦντος τὴν ἔνωσιν ἀπάντων τῶν ἀδελφῶν.

ὑπάρχουσι πρὸς δε δύο λίθοι δεικνύοντες τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μασσῶνου ἀρχιτέκτονος γὰρ μεταδώσει εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὰς σφ

μεῖα τῆς ἀδελφότητος. Οἱ δύο οὗτοι λίθοι εἰσι τοποθετημένοι εἰς διεύθυνσιν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔχει πρὸς δυσμὰς δύο στήλας ἀποτελούσας τὸ ἑλληνικὸν Ω. Αἱ δύο αὗται στήλαι εἰσὶν αἱ μασσωνικαὶ στήλαι J καὶ B. Ὁ λίθος οὗτος κεῖται ἔναντι ἑτέρου, φέροντος εἰς τὸ ἄκρον κιονόκρανον ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, ὅπως παραστήσῃ τὴν στήλην τῆς τελειότητος. Ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ λίθου φαίνεται καθαρῶς τὸ γωνιάμετρον. Προσκεκολλημένον δὲ εἰς ἕτερον λίθον εὐρέθη ἄλλως ὀξυδωμένον σιδηροῦν μασσωνικὸν μυστήριον ἐκ τῶν συνήθων.

Πιθανότατα λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐγκατέλιπον καὶ ἄλλα λείψανα μασσωνικά, ἅπερ δὲν ἀνεκαλύψαμεν, ἢ δὲν παρετηρήσαμεν ἀνακαλυφθέντα. Ἐὰν ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν πεσόντων ὀβελίσκων τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τίς εἶδε μὴ ἠθέλομεν εὐρεῖ σπουδαιότατα τοιαῦτα ἀντικείμενα, λύοντα πολλὰ ἀρχαῖα τῆς Αἰγύπτου μυστήρια;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι πολλὸ τοῦ Σολομῶντος ἀρχαιοτέρα, ἐν Αἰγύπτῳ μὲν κληθεῖσα «μυστήρια τῆς Ἴσιδος», ἐν Ἑλλάδι «Ἐλευσίνια μυστήρια», ἐν Ἰουδαίᾳ «Ἐβραϊα τῶν Ἑσσηνῶν» καὶ ἄλλαχού ἄλλως, μέχρις οὗ κατὰ τὸν μεσαιῶνα προσωνομάσθη «Μασσωνία» καὶ τὰ μέλη αὐτῆς Μασσῶνοι ἢ ἐλεύθεροι τέκτονες.

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἄλλο ἐμπόριον δὲν ἐγίνωσκον ἢ τὸ τῆς ἀνταλλαγῆς. Δὲν ὑπῆρχε δὲ τότε ἀντικείμενόν τι δυνάμενον νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν ἀξίαν, οἷον ἐστὶ τὸ νόμισμα.

Πῶς δὲ ἐφευρέθη αὐτό;

ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχω ἰκανὴν ποσότητα σίτου καὶ θέλω νὰ τὴν πωλήσω. Ἀνάγ-

κη νὰ μεταβῶ εἰς τὸν τόπον τῆς καταναλώσεως καὶ ν' ἀνταλλάξω τὸν σίτον αὐτὸν μὲ τὰ εἶδη, ὧν ἔχω χρεῖαν. Ἀλλὰ τὰ εἶδη, ὧν χρεῖαν ἔχω, εἰσὶν ὀλίγα, ὁ δὲ σίτος πολὺς· ἀνάγκη νὰ ἀγοράσω τότε καὶ εἶδη, ὧν δὲν ἔχω ἀνάγκην. Ἡ ἔχω βούλῃ, καὶ θέλω νὰ ἀγοράσω ἐν ἀρνίον πῶς θὰ πληρώσω τὸ ἀρνίον, μικρᾶς ἀξίας, διὰ βοός, ἔχοντος ἀνωτέραν ἀξίαν; Τὰ προσκόμματα ταῦτα ἐγέννησαν τὴν ἰδέαν τοῦ νομίσματος.

Οἱ λαοὶ ὑπῆρξαν φαίνεται πρῶτον ποιμένες καὶ ἔπειτα γεωργοί. Μεταξὺ τῶν νομάδων ἤρξατο βαθμηδὸν εἰσχωροῦσα ἡ ἰδέα τοῦ νομίσματος, ὅπερ κατ' ἀρχὰς συνίστατο εἰς ζῶα, οἷον πρόβατα, καμήλους, βόας κτλ. Διὸ ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Πεντατεύχῳ ὅτι περιουσίαι τινὲς ἤξιζον τόσα πρόβατα καὶ ἐν τῷ Ὀμηρῳ τόσους βόας. Ἐν Μεξικῷ μετεχειρίζοντο ὡς μέσον ἀνταλλαγῆς τὸ κακάον, ἐν Ρωσσίᾳ τὰ δέρματα, ἐν Βιργινίᾳ τὸν ταμβάκον, ἐν Ἰνδίαῖς κογχύλας, ἐν Σκωτίᾳ ἤλους σιδηροῦς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ σιδήρου.

Ἀλλὰ τότε ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς ἤρξαντο ἀντικαθιστῶντες τὰ ἄλλα μέσα ἀνταλλαγῆς. Οἱ Σπαρτιαταὶ εἶχον νόμισμα σιδηροῦν ἐφ' ἰκανὸν χρόνον. Οἱ ἀρχαιοτάτοι Ρωμαῖοι νόμισμα ἄμορφον καὶ ἀκατέργαστον ἐκ χαλκοῦ, κληθὲν διὰ τοῦτο aes grave. Κατ' ἐπέκτασιν εἶτα τὰ χρήματα ἐκλήθησαν λατινιστὶ aes.

Ἄλλ' ἔπειτα ἀνεκαλύφθη ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρός. Οἱ Φοίνικες, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἕλληνας κατεσκεύασαν νομίσματα ἐξ

αυτῶν. Μέχρι σήμερον τὰ πολύτιμα ταῦτα εἶδη ἐκπροσωποῦσι τὴν ἀξίαν.

Τὰ νομίσματα δὲ ἔχουσι δύο ἀξίας. Τὴν ἀξίαν ἣτις συνίσταται εἰς τὴν ποσότητα τοῦ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ νόμισμα, καὶ ἣτις καλεῖται ἔσωτερι κ ἢ ἀξία τοῦ νομίσματος, καὶ τὴν πραγματικὴν, ἣτοι τὴν ἀξίαν ἣν περιβάλλεται διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐξόδων τῆς κατασκευῆς του, ἣτις ὑπερβαίνει κατὰ τὰ 3/4 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ τὴν ἄλλην ὡς πρὸς τὸν ἄργυρον καὶ 1/2 ὡς πρὸς τὸν χρυσόν. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀξία, ἡ φαινομένη, ἡ μᾶλλον ὀνομαστικὴ ἀξία. Αὕτη εἶναι ἡ ὑπερτίμησις ἣν πάσχοῦσι τὰ νομίσματα ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἣτις καλεῖται καὶ ἀγοραία.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Εὐτυχὴς σύζυγος. — Ὁ βασιλεὺς τῶν Νέγγρων τῆς Ἀφγαντῆ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς ἔχει 3331 συζύγους, ἐν μέσῳ τῶν ὀπίσθων βασιλεύει μεγίστη θνησιμότης. Θέλετε δὲ νὰ ἀκούσῃτε τὸν λόγον τῆς μεγάλης ταύτης θνησιμότητος; Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός των ἀποκεφαλίζει συνεχῶς ἐκείνας, ὧν ἡ καλλονὴ ἠλαττώθη ὑπὸ τοῦ χρόνου, ὅπως ἀντικαταστήσῃ αὐτὰς δι' ἐτέρων, νεωτέρων καὶ ὠραιότερων. Τί εὐτυχὴ σύζυγος!

Ἀγγλικὴ γῆρα. — Ἐν Λονδίῳ συνέβη ἀρτίως τὸ ἐξῆς. Πτωχὸς τις ἀνθρώπος προσεβλήθη ἐξ εὐφρογίας καὶ μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἀνεῦ ἐτέρας συγκοινωνίας, μὴδ' αὐτῆς τῆς συζύγου του ἐξαιρουμένης.

Ἡ τελευταία αὕτη μετέβαιεν ὅμως τακτικῶς καθ' ἑκάστην εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐζήτει πληροφῶριαν περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου τοῦ συζύγου τῆς.

— Εἶναι καλλίτερα....

— Εἶναι χειρότερα....

— Ψυχοραγεῖ....

— Ἀπεθίωσεν!

Ἴδου αἱ διαδοχικαὶ ἀπαντήσεις, ἃς ἔλαθε παρὰ τοῦ θυρωροῦ.

Ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ὃν ὑπερηγάπα, περιῆλθεν ἐκ τῆς λύπης εἰς ἀπελπισμόν.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ τὸ πτώμα, ἀπεύρσισε κἄν νὰ συντείνῃ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ συζύγου τῆς κηδείαν. Ἀφῆκε λοιπὸν τῷ θυρωρῷ σπουδαῖον πρὸς τοῦτο ποσόν. Ἐνεδύθη μελανὰ ἱμάτια, καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρας εὐρίσκειτο κεκλεισμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἐνθα ἐθρῆνει ἀπαρηγόρητος τὸν μεταστάντα σύντροφον τοῦ βίου τῆς.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἤκουσε πάταγον εἰς τὴν θύραν. Μετέβη ν' ἀνοίξῃ, ἀλλά..... μικροῦ ἔδρασε νὰ πάθῃ ἐξ ἀποπληξίας ἕνεκα τοῦ δέους. Ἦτο ὁ σύζυγός τῆς ὀλοζώντανος!

Ἀφοῦ συνῆλθεν ἐκ τοῦ τρόμου, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι ὁ θυρωρὸς ἔσφαλε τὸν ἀριθμὸν τῆς κλίνης, καὶ ὅτι ἀπῆντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς δι' ἄλλον ἀσθενῆ. Δι' ἄλλον ἐπομένως ἐκλαυσε καὶ ἐθρῆνησεν ἡ κυρία, δι' ἄλλον ἐνεδύθη τὰ μελανὰ ἱμάτια, καὶ δι' ἄλλον ἐπλήρωσε τὴν κηδείαν.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ ὅμως, ὡς ἀληθὴς ἀγγλίς, δὲν ἔχασε καιρὸν. Ἀλλ' ἐνῶ ἀπ' ἐνός ἐγάρη ἐπὶ τῇ ὑπάρξει τοῦ συζύγου τῆς, ἀπ' ἐτέρου ἐκίνησε δίκην κατὰ τοῦ νοσοκομείου, ὅπως καταδικασθῇ αὐτὸ νὰ τῇ πληρώσῃ, ὅσα αὕτη διέθεσεν ἐκ κακῆς πληροφορίας τοῦ θυρωροῦ ὑπὲρ τῆς ταρῆς ἄλλου καὶ οὐχὶ τοῦ συζύγου τῆς.

Εἰς βασιλεὺς Ποντίφηξ ἀνθρωποφάγος. — Περιεμένετο ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὁ βασιλεὺς νήσων τινῶν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, (τῶν Σανδελίων). ὀνόματι... μαντεύσατε; *Καλαπεκοτουκαμαγάης*. Μετέβαινε δὲ εἰς τὰ ἠνωμένα κράτη τῆς Ἀμερικῆς πρὸς διευθέτησιν ὑποθέσεων του. Εἶναι δὲ αὐτὸς εἰς τὸ κράτος του Ποντίφηξ καὶ

βασιλεὺς. Θέλετε δὲ νὰ μάθητε τίνας εἶχεν ὑποθέσεις νὰ διευθετήσῃ ἐν Ἀμερικῇ; Μετέβαιεν ἐκεῖ ὅπως δικαιολογηθῆ διὰ τὸν θάνατον ὃν ἐπήνεγκεν εἰς Ἀμερικανούς τινας ναύτας, ναυαγήσαντας εἰς τὰ παράλια του, καὶ εἰς τινας ἱεραποστόλους, μεταθάνας ἐκείσε ὅπως φέρωσι τοὺς ὑπάρχοντες του εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ δὲν ἔθεσεν ὅτι ἐφόνευσεν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατέραγεν ἔπειτα, ἀποφανθεὶς ἀφελῶς ὅτι τὴν μὲν σάρκα τῶν ναυτῶν εὗρεν ὀλίγον τραχεῖαν, ἐνῶ τῶν ἱεραποστόλων ἦτο τρυφερωτάτη καὶ νοστιμιωτέρα.

Ἡ Ἀ. Μ. τῆς Ἰταλίας τῆς Νέας Ὑόρκης, γράφει ὅτι καὶ ἡ Ἰταλία ἔχει παράπονα κατὰ τῆς Α. Μ. τοῦ *Καλαπεκοτουκαμαγάης*, διότι οὗτος πρὸ τίνος ἐφόνευσεν τὴν Ἀδελαΐδα Πασαρίνην καὶ τὸν σύζυγόν τῆς Ἀνδρέαν, πρώην μάγειρον, ἀμφοτέρους ὑπηκόους Ἰταλοῦς, καὶ ἔφαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν βασιλικὴν του τράπεζαν.

Ἰδέα πρωτότυπος. — Ἐν τινι μικρᾷ τοῦ Βελγίου πόλει ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ φωταψία γενικὴ ἐπὶ τῆ εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσει τοῦ Πάπα. Φιλελεύθερος τις δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ φωταγωγῆται τὴν οἰκίαν του. Ἀλλ' ἡ σύζυγός του, πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη χριστιανὴ, ἐπέμενε ὅτι εἶναι ἀμάσητος ἀν δὲν φωταγωθῇ ἡ οἰκία των. Ἐπὶ τοσοῦτον ἐπίσειεν αὐτὸν ἡ σύζυγός του, ὥστε συγκατένευσεν. Ἠγόρασεν ὅμως φανὸν καὶ ἔθηκεν αὐτὸν πρὸ τῆς θύρας του, ὃν ἡ σύζυγός του δὲν ἠδύνατο ἀνωθεν νὰ ἴδῃ, ἐν ᾧ ἔγραψε διὰ χρώματος: «δὲν φωταγωγῶ ἐγὼ τὴν οἰκίαν μου, ἀλλ' ἡ σύζυγός μου διὰ λογαριασμὸν τῆς».

Ὁ ὀδοιπόρος τοῦ βασιλέως τῶν ζώων. — Ἡ ἐφημερὶς *Glasgow Herald* διηγεῖται τὴν ἐξῆς ἀξιοπεριέργον ἐγγείρησιν γενομένην ἐπὶ λέοντος ἀνήκοντος εἰς τὸ θηροτροφεῖον τῆς Γλασκώης. Ὁ δαμαστής τῶν θηρίων Μακόμ εἶχε τραυματίσει τὸν ρηθέντα λέοντα εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τῶν ὀδόντων τοῦ ζώου ἐβλάθη

συνεπεία τοῦ τραύματος. Βαθμηδὸν τὸ θηρίον κατέστη μελαγχολικὸν καὶ ἔτρωγε μετὰ βίας, ὅτε διάστημα χειρουργὸς προσεφέρθη νὰ ποιήσῃ ἐγγείρησιν ἐπὶ τοῦ λέοντος, ἥκει μόνον νὰ ἐδένετο οὗτος καλῶς. Ἡ πρότασις ἐγενετο δεκτὴ.

Τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τοῦ θηρίου προσέδεσαν εἰς τὸ σιδηροῦν δρύφακτον τοῦ κλωβοῦ του. Βρίχος ἐρίφθη ἔπειτα περὶ τὸν λαιμὸν του καὶ ἐδέθη ἡ κεφαλὴ του δι' ἰσχυρῶν σχοινίων, ὅπως παραλυθῶσιν αἱ κινήσεις αὐτοῦ. Ἐπλησίασαν ἀκολούθως καὶ ἔδεσαν τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ δρύφακτον. Ὅταν ὁ λέων ἐξελπισθῆ διὰ τῶν προσδέσεων, ὁ χειρουργὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ βασιλίου παρὰ τὸν κλωβόν.

Τεμάχιον ξύλου ἐτέθη παρὰ τὰς σιαγόνας τοῦ θηρίου, ὅπως παράυτα ἔδραξεν αὐτό. Τότε ἐτέθη μεγίστη περόνη εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, ὅπως τερῆ αὐτὸ ἡεωγμένον, ἐνῶ συγχρόνως ὑπηρετὸς ἐπλυνεν αὐτὸ ἐντός.

Ὁ χειρουργὸς εἰσῆγαγε διὰ τοῦ δρύφακτον τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα τοῦ λέοντος καὶ εὗρε τὸν ἀλγοῦντα ὀδόντα.

Ἀγὼν τρομερὸς συνήθη. Ὁ λέων ἐξέφερε φρικώδης βρυχηθμοὺς καὶ ἐκινάσσειο λυσσωδῶς. Πολλοὶ ἐροβήθησαν σπουδαίως μὴ διαρραγῶσι τὰ σχοινία. Ἀλλ' ὁ χειρουργὸς ἀτάραχος ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του. Διὰ ὀδοντάγρας ὑπερμεγέθους ἀπέσπασε τὸν ὀδόντα τοῦ ζώου, ὅστις ἐθλάσθη κατὰ τὴν ρίζαν.

Ὁ λέων ἔπεσε λειπόθυμος ἐκ τοῦ πόνου.

Τὰ τελευταία περὶ τῆς υγείας τοῦ λέοντος τούτου δελεῖα ἀγγέλλουσιν ὅτι δίδεται εἰς τὸ θηρίον *consommé* καὶ βορδιγάλιος οἶνος πρὸς ἀνάρρωσιν.

Ἡ χειρουργία διήρκεσε 1 1/2 ὥραν.

Τυρὸς πολύτιμος. — Κατὰ τὴν πρώτην τῶν Παρισίων πολιορκίαν, συνέβη ἐν τινι παντοπωλείῳ ὁ ἐξῆς διάλογος.

— Πόσον ἔχει ὁ τυρὸς αὐτός;

— 100 φράγκα.

— Πῶς! παλαιὸς τυρὸς τόσῳ ἀκριβός; τυρὸς ὅστις εἶναι εὐρωτιασμένος καὶ πιθανὸν νὰ ἔχῃ μέσα καὶ κανένα ποντικόν;

— Ποντικόν; Ἄν ἔχῃ καὶ ποντικὸν μέσα, τότε ἀπαιτῶ 120 φράγκα.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

—ο—

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ Φ...

Εἰς τὸ λεύκωμά σου θέλω
 Δύο στίχους νὰ χαράξω
 Ὡς ἀνάμνησιν γλυκίαν
 Ἐποχῆς μιᾶς καλῆς.
 Εἰς τὸ δένδρον τῶν αἰγόντων
 Ὀνομάτων νὰ πετάξω,
 Καὶ νὰ γίνω τῆς σῆς μνήμης
 Κ' ἐγὼ κλάδος εὐβαλῆς.

ᾠ! τίς οἶδε μετὰ χρόνον,
 Ὅτε γῆρας μᾶς μαράνη,
 Καὶ παγώση ἡ καρδιά
 Καὶ οὐθεθῶσιν οἱ παλμοί,
 Ὅτε τίποτε δὲν εἶναι
 Ἰκανὸν νὰ μᾶς θαρμάνη,
 ᾠ! τίς οἶδε μήπως τότε
 Μὲ ἐνθυμηθῆς, ἢ μὴ

Ἐν μεδίαμα στολίση
 Τὰ νῦν ρόδιτά σου χελῆ
 Καὶ ἡ μνήμη ἐπαρέλθῃ
 Εἰς νεότητο: καιροῦ,
 Ὅτ' ἡ νεαρὰ καρδία
 Εὐγλωττότερον ὠμίλει
 Τοῦ λευκώματος μὲ στίχους,
 Στίχους τότε φλογεροῦς,

Καὶ μ' ἐνθυμηθῆς, ὦ φίλη,
 Συμπαθῶς σιγμῆν κὰρ μίαν,
 Καὶ ἐξέλθῃ μία τότε
 Ἐκ τοῦ στόματος εὐχῆ;
 ᾠ! παρευτηχῆς θὰ ἦμην
 Ἄν σιγμῆν τοιαύτην θέλας
 Ἡδονάμην νῦν νὰ φέρω,
 Σιγμῆν τόσῳ εὐνοχῆ!

Πλὴν τί λέγω; Πῶς πλατῶραι;
 Εἶναι δυστυχῆς ἐκεῖνος
 Ὅστις μνήμην νὰ ἐλπίζῃ
 Ἀπὸ λεύκωμα ζητεῖ.
 Δὲν καλλιεργεῖται, ὄχι,
 Οὐδὲ φύεται ὁ κριτός
 Ἐπὶ λίθων, καὶ ἡ μνήμη
 Δὲν εἶν' οὕτω ποθητή.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΠΓ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος
 Σταυρὸς — Ταῦρος.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἄσὸν μισῆς ἐτέρω μὴ ποιῆς.

Τὴν λύσιν ἀμφοτέρων ἐπεμψε πρῶτος ὁ κ
 Τηλέμ. Νοταράκης. Εἶτα δὲ οἱ κκ. Σωκρ. Βολ-
 τέρας ἐκ Καῖρου, Ι. Δ. Φερσενδίνος ἐκ Βίρκετ-ἐλ
 Σάμπ, Σταμέλκ Γ. Δούρας ἐκ Μπέμπας, Γεώργ.
 Γ. Πεντάκης, Παν. Ραζῆς καὶ Παν. Ζαγκλῆς
 ἐνταῦθα.

Ἡ λύσιν μόνον τοῦ Γρίφου ὁ κύριος Δημ-
 Βρανᾶς.

Τὴν λύσιν μόνον τοῦ αἰνίγματος οἱ κκ. Πρ-
 Ἄδαμόπουλος, Στ. Σουδαρίδης ἐνταῦθα, καὶ ὁ
 ἐκ Καῖρου κ. Ι. Μ. Μπονορᾶς.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΔ'.

Τὸ πρῶτον εἶναι σύνδεσμος· εἶν' αἰσθηαὶς τὸ ἄλλο·
 Κινῶν τὸν τόνον καὶ ἐνῶν αὐτὸ, χωρὶς νὰ σφάλω,
 Κατασκευάζω, φίλε μου, ἑλληνικὸν νησίον,
 Ἴγνωστὸν κ' εἰς τὰ μετράκια τοῦ εἶν' εἰς τὸ σχολεῖον.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Σ'.

Πῶς θὰ κατορθώσῃ τις προσθέτων
 δύο κεραίας εἰς τὰς ἀνωτέρω δέκα νῆ
 σχηματίσῃ ἑπτὰ;

Σημ. Τὸν γρίφον τοῦ προηγουμένου φυλλα-
 δίου συνέθεσεν ὁ κ. Στυλ. Σουδαρίδης, οὗτινος
 παρελήφθη νὰ σημειωθῇ τὸ ὄνομα.